

Iedereen weet wat de loeiende kettingzaag met de jongen doet

Theater

Theater Parade. Het Uur van het Konijn door John Buijsman; Rockabilly Roadkill door Orkater/ The Sadists; PEP Talks door Yo! Opera. Gezien: 18/7 Moreelsepark, Utrecht. T/m 31/7 aldaar. Inl: parade.nl

●●○○; ●●○○; ●●○○

Door KESTER FRERIKS

Kraskras over de Parade lopen, van tent naar tent, heeft als altijd een grote charme. Het Moreelsepark in Utrecht is vanouds een uitgelezen locatie, al zijn regen en modder deze

dagen een enorme spelbederver.

Acteur John Buijsman ontwikkelt zich steeds meer tot een begenadigd performer. Zijn wonderlijke voorstelling *Het Uur van het Konijn* noemt hij treffend een 'eenmansopera'. In grote vaart verhaalt hij, soms zijn teksten zingzeggend, het verhaal van de Italiaanse jongeman Rico die geplaagd wordt door ongelukken: een moeder die sterft, een grote liefde wier been moet worden afgezet. Saxofoon en gitaar begeleiden het spel. Het is een eenzame wereld die Buijsman oproept, hard ook. De fo-

to's van zonnige Italiaanse steden staan in dramatisch contrast tot Rico's geplaagde leven.

Hard, zwart en grimmig is ook *Rockabilly Roadkill* door de acteursband The Sadists, die eerder zo'n fantastische bijdrage leverden aan Orkaters *Richard III*. Alles wervelt en dendert, van een schitterende Elvisimitatie tot horror met kettingzaag. Fraai is de act van een Amerikaanse dominee die uit de *Openbaringen* citeert, maar door zijn volgelingen wordt weggehoond en voor seksueel pervers versleten. The Sadists spelen met toneelconventies: uit de grond komen deuren te voorschijn, ze breken dwars door een papieren wand en tussen de kieren in de plankenvloer komen handen te voorschijn die een contrabas bespelen. Dat een van de spelers zich, zittend op een wc-pot, overgeeft aan helse angsten als het gaat om een seksuele ziekte, is niet echt fijntjes maar de impact van het spel is groot en indringend. Dan verschijnt een acteur met loeiende kettingzaag, en iedereen weet wat de jongeman te wachten staat.

Ondertussen zingen buiten in het park, onder de druipende bomen, de spelers van het Orkater-stuk *Welkom*

in *Minnertsiga* het lijflied van de voorstelling. Ook dat hoort bij de Parade: voorstellingen die door elkaar gaan lopen. Boven op de Brandtoren brengt YO! Opera het tegenvallende *PEP Talks*. Ogenscheinlijk willekeurige toeschouwers vertellen waaruit ze kracht putten. „Iedereen is moedig”, zegt een van hen. „Dat inspireert me.” Ondertussen klinkt het *Stabat Mater* van Pergolesi. Het is vooral lief en zoet. De geperverteerde Amerikaanse dominee uit *Rockabilly Roadkill* is overtuigender; elke heiligheid is hem vreemd. En theatraal werkt dat veel beter, zelfs op een zomers festival als de Parade.